



Na rozcestí

Časopis farního sboru Českobratrské církve evangelické v Boskovicích
Ročník 2020 / číslo IV.

BABIČKY U JEŽÍŠE

Jiří Bureš

„Es tut mir leid.“ *Je mi to líto, je mi to opravdu moc líto*, říká německy žena na videu a v jejím hlase je znát silná emoce, která za chvíli vyvolá souhlasný potlesk. Žena je kancléřka Angela Merkelová a potlesk zní z německého parlamentu. Její projev se týká Vánoc. *Vím, že jsme uvyklí na společné oslavy s kamarády, na popíjení svařáku na trzích, ale zkusme si to letos odpustit... vždyť jde o naše prarodiče, o moji babičku, o mého dědečka. Omezme své kontakty na nezbytné minimum, vyzývá kancléřka.*

S Merkelovou nelze než souhlasit. (Ach, kéž by tak jasně a přesvědčivě mluvili i naši představitelé, napadá mě.) O ohrožených seniorech slyšíme často a opravdu je můžeme svou opatrností chránit – a za pár měsíců dvojnásob tím, že podstoupíme očkování. Zároveň si uvědomujeme, že na ně současná izolace a hrozba víc doléhá. Proto jim věnuji letošní vánoční zamyšlení. Není to nijak nucené, neboť evangelium mluví o tom, že senioři do vánočního příběhu patří a mají tam své místo. Vedle pastýřů, kterých jsou plné koledy, vedle mudrců-králů, kteří jsou hlavními protagonisty betlému, je u narozeného Ježíška i jeden děd a jedna bába. Na ně se zapomíná, zvlášť na tu bábu. Tak dnes o ní.

Jmenovala se Anna a do Ježíšova příběhu vstoupila na konci Mariina šestinedělí. To byl čas, kdy v Izraeli prvorozené dítě nosili rodiče do chrámu a Maria s Josefem se tam také vydali. Obřad však měl nečekaný průběh. Ještě než rodina došla k jednomu z oltářů, zastavil ji staříček muž, zbožný Simeon. Vzal překvapeně mamince Ježíška z náručí a chválil Boha za to, že se dočkal a je svědkem příchodu Mesiáše. „Nyní propouští svého služebníka v pokoji, neboť moje oči viděly tvé spasení“ – to jsou krásná slova první ze dvou seniorských postav vánočního příběhu.



Druhá postava přichází vzápětí, nečekaně a asi i trochu nezvaně. Osmdesátitýřletá Anna se v tu chvíli přitočila k soukromé scéně. Zaslýchla Simeona, vzala jej za slovo a jako správná bába si nenechala nic pro sebe. Začala tu mesiášskou novinu rozhlašovat a vykládat všem, u kterých to pokládala za vhodné. Zřejmě jich nebylo málo.

A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma. (L 2, 38)

Kdo byla Anna a proč se dostala do evangelia? Proč má své místo vedle bdělých pastýřů, vznešených mudrců a váženého Simeona? Je to trochu záhadné. V pár větách čteme její nesnadný životní příběh: provdala se v dívčím věku, ale už po sedmi letech manželství – to jí ještě nemohlo být ani 25 let – jí zemřel muž. Další šest desetiletí prožila jako vdova, v samotě a tehdy i v naprosté chudobě. Co dělala a čím žila? Anna chodila do chrámu; dokonce z něj prý nevytáhla paty: „dnem i nocí sloužila Hospodinu posty a modlitbami“ (v. 37). *Svíčková bába*, řekl by někdo nehezky, *kostelní babička*, poznamenal by vlídněji druhý.

Je to tak: Anna byla tou babičkou, kterou vždy najdete v kostele. Která je všetečná a povídává. Až to lidem může někdy vadit, nebo jim je to nepochopitelné. Avšak evangelista Lukáš kostelní babičku Annu chválí a vyzdvihuje ji, ba dokonce ji nazve prorokyní! Nehleď na Anninu prostotu, nepatrnost, upovídánost; všímá si, jak se toho chopila Boží milost a jak to vše našlo uplatnění v příchodu Mesiáše.

Umím si představit, že mnozí v chrámu měli staré Anny dost. Byla pro ně „živým inventářem“, člověkem do počtu, přehlíželi ji. V příchodu Krista však nachází i ten poslední a opomíjený člověk svoji čest a svoji úlohu – a někdy je to úloha největší. O Ježíšově narození se tak lidé v Jeruzalémě dozvěděli od upovídáné babičky.

Nepodceňujme je tedy – babičky a dědy. Stále to činíme, k vlastní škodě. Jak ukazuje evangelium, jak ukazují mnohé příběhy našich rodin, sborů a komunit, Bůh v nich má zalíbení. Snad proto, že v lidské křehkosti a slabosti se nejvíc ukazuje jeho milost.



Je opravdu těžké představit si Vánoce v našem kostele bez dětské divadelní hry. Proto jsme se letos rozhodli, že ji připravíme – i když tomu doba a ochranná opatření kladou řadu překážek. A tak vznikly hned dvě hry, ne divadelní, ale rozhlasové. – Na snímku vytváří skupina konfirmandů zvukovou kulisu pro boxerský zápas.



Úpravy horního sálu podle architektonického projektu pokračují renovací podlahy. Pod linoleem byla krásně zachovalá prkenná podlaha, která byla truhlářem zajištěna proti vrzání, vyšpánována, vybroušena a navoskována. Vbrzku chystáme výměnu radiátorů s posílením výkonu, aby se dala místnost kvalitněji a rychleji vytápět. Další úpravy nás čekají až v dalším roce.

Dlouhou dobu nebylo jasné, zda letošní dobročinné Dárkování proběhne. Nakonec se jarmark „trefil“ do příznivého období a umožnil jak nákup krásných darů, tak i vítanou finanční pomoc pro potřebnou rodinu z Černé Hory. Děkujeme všem, kdo vyrobili dárkové předměty!





„VĚŘÍM TOMU, ŽE V TÉHLE DISTANČNÍ DOBĚ SI KRISTUS NEDRŽÍ Odstup.“

Jiří Bureš, Tomáš Trumpeš

Marta Židková vystudovala teologii, ale svému povolání se věnuje na pozici školní kaplanky na Evangelické akademii v Brně. V předvánočním rozhovoru jsme se ptali na její práci s mladými lidmi z necírkevního prostředí a také na to, jak se studenti vyrovnali s pomáháním při epidemii v nemocnicích. (Foto: Ben Skála)

Jak ses stala farářkou a jak ses z farářky stala kaplankou Evangelické akademie?

Chtěla jsem být sestřičkou (rehabilitační, jako máma), pak varhanic a nakonec jsem vystudovala evangelickou teologii (jako táta) a po roční praxi v Brně Židenicích jsem byla ordinována za farářku. Na EA jsem nastoupila po mateřské jako školní kaplanka, nástupce kolegyně, která odcházela do důchodu, a tak jsem pár let kloubila částečné úvazky druhé farářky na sboru v Brně a ve škole. Po čase jsem se musela rozhodnout, čemu dám přednost. Rytmus školního roku školní kaplanky se s malými dětmi dal lépe skloubit. Ale farářkou jsem pořád.

Jaké to je být farářkou bez sboru? Co je hlavní náplní a smyslem tvé práce s mladými lidmi?

Pro mě jsou „sborem“ studenti, žáci, kolegové, lidé, se kterými se díky praxím a různým setkáním setkávám. Zajíímají mě. Snažím se jim být blízko. Mluvíme spolu, hledáme cesty ze složitých situací, někdy se modlíme, někdy spolu brečíme, dost často se spolu smějeme. V hodinách se dotýkáme různých témat souvisejících s křesťanstvím, vírou, životními hodnotami. Pro mě osobně je velmi obcerstvující nechat se oslovovat novými otázkami, pochybnostmi, zkušebnostmi. A tak zkoušíme jít kousek cesty spolu, navzájem se obohacovat a inspirovat.

Jak tvoji studenti přistupují k duchovním otázkám? Zajíímají je a chtějí o nich mluvit?

Velmi obezřetně :-). Je to něco, co vnímají velmi osobně, jsou citliví na jakoukoli manipulaci či nátlak. Často se s něčím podobným setkali. Čekám, s čím „přijdou“, vážím si chvíli, kdy zareagují, sami otevřou téma, které je pro ně citlivé. Snažím se jim třeba přes svou vlastní osobní zkušenost víry ukazovat pohledy, postoje. Občas mě až dojmá, když vidím, jak to berou vážně – i když jim to třeba osobně nic neříká a nerozumí tomu. Věřím tomu, že se v nich i těmito cestami nějak kultivuje přístup k budoucím klientům a pacientům, k věřícím lidem, k víře, k duchovním rozměrům



života. A že to třeba je osobně v životě někam posune.

A jak vnímají instituci církve, kterou reprezentuješ?

Myslím, že to moc neřeší. Církev je pro ně velmi obecný pojem. Jsem hodně citlivá na kritiku jiných církví a snažím se spíš tlumit negace a hledat cesty, které propojují. Hodně doufám, že vnímají spíš to, že se snažím „reprezentovat“ křesťanství. Seznamovat je se základními Ježíšovými výzvami, nároky i nadějemi.

Studenti EA pomáhají v covidové krizi ve zdravotnických a sociálních zařízeních. Mluvíš s nimi o tom? Jak je ta zkušenost proměňuje?

Zažili zkušenost, že opravdu pomáhají. Tam, kde je potřeba. To je samo o sobě velmi formující, posilující a vzácné. I když je to zkušenost leckdy velmi vyčerpávající a opravdu náročná. Ukázalo se, že řada těch mladých lidí je nesmírně statečná, vnímavá a naprosto skvělá. Já nad některými jen žasnu. A mám je moc ráda.

Letošní Vánoce budou asi trochu zvláštní. Nemůže nám to ale pomoci dostat se nějak hlouběji k jejich smyslu? Jak to teď v adventu vnímáš?

Hodně vnímám adventní zvěst, že je nám Pán Bůh blízko. I tam, kde to našima očima třeba nevidíme, v bolesti, v osamění, v bezvýchodnosti. Věřím tomu, že se Bůh stal člověkem, aby s námi plakal, umřel, otvíral naději. Věřím tomu že v téhle distanční době si Kristus nedrží odstup, ale objímá a drží za ruku. A taky že tohle „kristovské“ dělá spousta lidí. Hodně věřím, že má tenhle bláznivý svět Pán Bůh v rukou. A ať nás bolí a leká cokoli, on nás neopouští.

O Vánocích se čte celá řada textů Bible, o pastýřích, o mudrcích, nebo i texty z proroků či z počátku Janova evangelia. Je nějaké místo, které bychom měli letos výrazněji slyšet?

Na úplném začátku Bible čteme, že země byla pustá a prázdna a byla tma. A do toho řekl Bůh – *Bud' světlo! A bylo světlo.* Na tom stojí a padá moje víra – že Bůh nad tímhle světem rozsvítil světlo. Světlo do temnot, do otázek, světlo do únavy, do vyčerpání, světlo do smrti. A jako Světlo přišel v Kristu mezi nás. Abychom to pochopili. Abychom se o něj opírali, když se podlamují kolena. Abychom zahlédli směr, východisko, naději.



Farářův koktejl

Jiří Bureš

Na závěr roku se v časopise pravidelně vracíme k **saláru** – k příspěvku na provoz sboru. Pravidelně upozorňujeme, že by jej měl platit každý člen sboru. Letos jsme vyhlášovali platbu převodem na účet sboru 153291224/0300 s variabilním symbolem 444. (Pokud snad chcete ještě přispět, děkujeme za vaši podporu!)

Já však o saláru píšu z jiného důvodu: protože se situace loni výrazně změnila, díky vám, členům sboru! V září roku 2019 jsme představili plán Na vlastní nohy – cestu k finanční soběstčnosti sboru. Prosili jsme vás o pravidelné, měsíční posílání menších příspěvků na účet sboru. Výsledek je překvapující a velmi nadějný – **více než 20 členů sboru začalo posílat salár pravidelně na účet**. Společně takto posíláme již více než 180.000 Kč za rok. Díky tomu má náš sbor letos zajištěno pokrytí zvyšující se částky odvodu na kazatele církve (který nyní každý rok bude růst asi o 50.000 Kč). Je to skvělá vizitka pro naše společenství. Čeká nás ještě další a náročná cesta v příštích letech, ale vykročili jsme na ni rázně a s odvahou.

Do dnešního koktejlu přimíchávám informaci o vznikajících **webových stránkách sboru**.

Tématem se staršovstvo zabývá od začátku léta tohoto roku, mimo jiné v souvislosti s tím, že nyní je kontakt přes internet důležitější než dřív. Nejprve jsme zvažovali spolupráci s profesionály, ale nyní zkusíme spuštění jednodušší verze webu, se kterou přišli mladí ze sboru. Iniciativu vítáme mimo jiné proto, že by se o web mladí sami starali a byla by to věc vzešlá z naší komunity. Fungovat by měl **od Nového roku**. Snad se vám budou nové stránky líbit a najdete na nich víc informací.



Koncertní cyklus Advent v kostele letos neproběhl, ale přivítali jsme jiný nápad: klavíristka Kristýna Znamenáčková vystoupila ke 130. výročí narození Bohuslava Martinů s recitálem z jeho díla. K divákům se mimořádná hudba dostala s pomocí internetového přenosu.



29. listopadu, na první adventní neděli roku 2020, jsme se po sedmi týdnech omezení kvůli nárůstu epidemie opět sešli k jedné společné bohoslužbě. Povolena byla třetinová kapacita – nyní jsme opravdu vděční za velkorysý prostor boskovického chrámu.

Sváteční bohoslužby

Upozorňujeme, že termíny bohoslužeb se mohou změnit kvůli celostátním opatřením. Sledujte www.boskovice.evangnet.cz a Facebook Evangelický sbor Boskovice!

- | | |
|----------------------|--------------------------------|
| 24. prosince v 16.00 | Štědrovečerní pobožnost |
| 25. prosince v 9.00 | Narození Páně, s VP |
| 25. prosince v 10.30 | Narození Páně, s VP |
| 26. prosince v 9.00 | mučedníka Štěpána, Sudice |
| 27. prosince v 9.30 | 1. neděle vánoční |
| 1. prosince v 9.30 | Vanovice, novoroční bohoslužba |
| 3. prosince v 9.30 | 2. neděle vánoční |